

Arrest

nr. 86 970 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 16 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 mei 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 16 mei 2012 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde zich een Azerbeidjaans staatsburger, van Azerische etnische origine, afkomstig uit Bakoe, Azerbeidjan.

In 2005 zocht u toenadering tot de politieke oppositiepartij Musavat. U begon deel te nemen aan partijmanifestaties. Op 16 augustus 2005 ontving u uw lidkaart. Op 26 november 2005 werd u, terwijl u deelnam aan een manifestatie, opgepakt door de politie. U werd afgevoerd naar een politiepост waar u gedurende twee weken in hechtenis werd gehouden. U werd er ernstig geslagen. Na twee weken werd u vrijgelaten. Intussen bleef u deelnemen aan manifestaties. U slaagde er, omwille van uw politiek profiel, niet in om officieel werk te vinden.

Op 9 oktober 2008 werd u tijdens een manifestatie van uw partij opnieuw opgepakt. U werd meegevoerd naar de politiepост van Darnagul. Daar werd u weerom ernstig geslagen. Na tien dagen liet de politie u gaan omdat uw gezondheidstoestand slecht was. Uw verwondingen waren dusdanig dat u diende te worden geopereerd. U verbleef gedurende tien dagen in het ziekenhuis.

In de aanloop van de parlementsverkiezingen van 7 november 2010 plakte u regelmatig affiches van Musavat aan in de straten. De politie gaf u hierbij regelmatig aan dit niet te willen. Enkele malen verscheurde de politie ook affiches van Musavat. Begin november 2010 reed u van het partijhoofdkwartier naar huis toen u door de politie werd tegengehouden. De politie stelde dat ze informatie hadden gekregen dat u wapens zou vervoeren. U verklaarde zeker te zijn dat er geen wapen in uw auto lag. Er werd echter de vondst van een wapen geësceneerd. U werd verplicht de politie met uw wagen te volgen naar de politiepост van Binagadi. Daar werd u onder druk gezet om te bekennen dat het wapen u toebehoorde. U gaf niet toe en werd zwaar geslagen. Uiteindelijk na tien dagen opsluiting kocht uw schoonvader u vrij voor 5000USD.

Op 20 januari 2011 nam u deel aan een door onder andere Musavat georganiseerde herdenking van de slachtoffers van de repressie in Bakoe door het Rode Leger in 1990. De politie gebruikte geweld tegen de aanwezigen op de herdenking. In een poging om zichzelf te beschermen, rukte u per ongeluk de epaulet van het uniform van een politieagent. Daarop poogde de politie u te arresteren. Andere manifestanten hielpen u echter waardoor u bent kunnen vluchten. U dook onder bij een vriend. Later die dag had u telefonisch contact met uw echtgenote A.(...) B.(...) (O.V. 6.768.908). Ze vertelde u dat de politie op uw adres was langsgeweest op zoek naar u. Ze hadden het huis doorzocht en hadden uw echtgenote beledigd en geslagen. U ried uw echtgenote aan om bij haar vader in te trekken omdat de politie ongetwijfeld zou terugkeren naar uw woning. Uw echtgenote bleef echter in uw woning. De volgende dag keerde de politie inderdaad terug naar uw woning. Ze vroegen naar u en doorzochten uw woning opnieuw. Ze sloegen en beledigden uw echtgenote opnieuw. Ook stalen ze ditmaal gouden juwelen en 2000 USD. Ditmaal trok uw echtgenote in bij haar vader. Per telefonisch contact met kennissen vernam u dat de politie later opnieuw naar uw adres was gegaan om navraag naar u te doen. Ook zouden er personen in burger surveilleren in de buurt van uw adres. Op 28 januari 2011 besliste u dat u niet langer in Azerbeidjan kon blijven. U ging naar uw schoonvader en uw echtgenote toe. Uw schoonvader regelde de reis. Op 1 februari ontvluchtte u samen met uw echtgenote de Republiek Azerbeidzjan. Op 16 februari 2011 kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs, de identiteitskaarten van uw echtgenote en u, een huwelijksakte en een lidkaart van de politieke partij Musavat.

B. Motivering

Voorafgaand moet reeds worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een dermate politiek profiel zou hebben dat u omwille van dit profiel zou worden gevisieerd door de Azerbeidjaanse autoriteiten. Zo verklaarde u dat sedert 2005 nooit een lid van uw partij Musavat heeft gezeteld in het Azerbeidjaanse parlement. U drukte zelfs de wens uit 'dat Allah zou bereiken dat er ooit iemand van Musavat in het Azerbeidjaanse parlement zou zetelen.' (CGVS, p. 11) Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat Musavat bij de parlementsverkiezingen van 6 november 2005 volgens de officiële verkiezingsresultaten 5 parlementszetels heeft gewonnen. De partij heeft uiteindelijk ervoor gekozen om deze parlementszetels effectief in te nemen. Bij de volgende parlementsverkiezingen nam Musavat opnieuw deel in een verkiezingsblok samen met de Azerbaijan Popular Front Party (ADFP) maar dit blok slaagde er niet in een parlementszetel te veroveren. Dat iemand die actief is voor een oppositiepartij, en die de wens heeft uitgedrukt dat zijn partij ooit parlementszetels zou veroveren in het Azerbeidjaanse parlement, van bovenstaande niet op de hoogte zou zijn, is onwaarschijnlijk. Uw gebrekkige kennis dienaangaande ondermijnt bijgevolg uw politiek activisme (deelname verschillende manifestaties, aanplakken affiches,...). Hooguit kan geloof worden gehecht aan het feit u lid bent van de partij, echter zonder speciaal profiel, activiteiten of speciale functie binnen de partij. Het in uw hoofde vastgestelde gebrek aan politiek profiel doet dan ook de vraag rijzen welk belang de Azerbeidjaanse autoriteiten zouden hebben in een – politiek gemotiveerde – vervolging van u. Dies te meer gezien uit

voornoemde informatie evengoed blijkt dat gewone leden van een oppositiepartij doorgaans niet worden vervolgd in Azerbeidzjan.

Ook aangaande de eigenlijke vervolgingsfeiten werd een zwaarwichtige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van uw echtgenote en uw eigen asielerklaringen, met name aangaande de directe aanleiding voor uw vlucht, meer bepaald de inval in uw woning op 20 januari 2011, na uw deelname aan de herdenkingsmanifestatie diezelfde dag. Zo verklaarde u ter zake dat u per telefonisch contact met uw echtgenote op die 20ste januari vernomen had dat de politie bij u thuis was gaan vragen naar u, dat ze zonder huiszoekingsbevel uw huis hebben doorzocht, en dat ze hierbij uw vrouw geslagen en beledigd hadden. U heeft haar in een telefonisch contact die dag aangeraden om naar haar vader te gaan gezien u ervan uitging dat de politie zou terugkomen naar uw woning. Uw vrouw is daar toen niet op ingegaan. U verklaarde dat de volgende dag de politie nogmaals bij u thuis was binnengevallen, dat het huis opnieuw werd doorzocht en dat uw vrouw opnieuw werd beledigd, en dat uw echtgenote slechts nadien, die volgende dag, op 21 januari 2011, naar haar vader was gegaan (CGVS, p. 7). Deze verklaringen zijn manifest strijdig met de verklaringen van uw echtgenote dat de politie na uw deelname aan voornoemde herdenkingsmanifestatie, slechts één maal bij u thuis was binnengevallen, namelijk laat in de avond van 20 januari 2011. Daarna is uw echtgenote onmiddellijk naar haar vader gegaan (CGVS vrouw, p. 4-5). Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS vrouw, p.6-7). Zij repliceerde dat zij zich ten tijde van deze gebeurtenissen zeer slecht voelde en dat zij, nu zij met de verklaringen van haar man werd geconfronteerd, besepte dat de dingen zijn gebeurd zoals u ze heeft verklaard. Deze uitleg is niet geloofwaardig. Het is ondenkbaar dat zij niet meer zou geweten hebben dat een ingrijpende gebeurtenis als een agressieve inval door politiepersoneel in haar woning zich tweemaal op opeenvolgende dagen zou hebben voorgedaan, in plaats van één maal. De vastgestelde bedrieglijkheid wordt daarenboven bevestigd door een woordenwisseling tussen uw vrouw en de tolk, waarvan uw vrouw schijnbaar niet verwacht had dat ook die woordenwisseling zou worden vertaald naar de interviewer. Uw vrouw drukte namelijk haar verwondering uit over uw uitspraken over deze feiten en vroeg aan de tolk of u werkelijk de gedane uitspraken over de politie-inval van 20 januari 2011 heeft gedaan, dan wel of dit eerder een strikvrage van de interviewer is geweest (CGVS, p.7).

Er werden bijkomende blijken van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven vastgesteld. Zo kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat uw echtgenote verregaand onwetend is aangaande de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben geleden in de loop der jaren waarin u politiek actief verklaarde te zijn geweest. In concreto verklaarde zij dat u haar niets had verteld over de problemen die u zou hebben gehad vooraleer de politie bij u thuis was binnengevallen op zoek naar u, op 20 januari 2011. Zij zou enkel hebben geweten dat u sinds u lid was van Musavat soms gedurende langere periodes van huis afwezig was, periodes van maximum 10-15 dagen lang. Dat zij tot op de dag van het asielerhoor in het kader van haar asielaanvraag nog steeds niets zou weten over de problemen die hebben geleid tot uw en haar asielaanvragen dient op zich reeds onwaarschijnlijk te worden genoemd. Echter, zelfs in de hypothese dat u haar niets zou hebben verteld over uw problemen, toonde uw echtgenote zich evenzeer onaannemelijk weinig op de hoogte van zaken die ze wel diende te weten. Uw echtgenote verklaarde in concreto uw vervolgingsproblemen van voor 20 januari 2011 niet te kennen maar zij stelde wel te weten dat u sinds u lid was van Musavat vaak gedurende langere periodes uithuizig was, met een maximum van 10-15 dagen afwezigheid. Echter bleek zij het antwoord op de vraag hoe vaak u dan voor langere tijd, 10-15 dagen, uithuizig was, niet te kennen, ook niet bij benadering. Op de verdere vraag hoe vaak u dan in het jaar 2010 gedurende meerdere dagen afwezig was, bleef zij weerom het antwoord schuldig (CGVS echtgenote, p.4, 6). Tenslotte maakte uw echtgenote er melding van dat de politie vaak naar uw beider adres was gekomen op zoek naar u. Verdere uitleg over dit gegeven kon zij echter niet geven. Zij kon niet de minste schatting geven van hoe vaak de politie bij u thuis was geweest. Zij slaagde er ook niet in een schatting te geven van de gemiddelde frequentie van zulke politiebezoeken. Op de verdere vraag of zij een schatting kon geven van het aantal politiebezoeken dat u in het jaar 2010 had gekregen, verklaarde zij hiervan geen enkel idee te hebben (CGVS echtgenote, p. 6). Ter verklaring van dergelijke onwetendheden wees zij erop dat ze een huisvrouw was en dat ze voortdurend in stress zat. Dergelijke uitleg is echter niet aanvaardbaar ter verklaring van een onvermogen om eenvoudige schattingen te geven van de frequentie van nochtans opmerkelijke feiten als politiebezoeken en afwezigheden van u in het kader van activiteiten voor een oppositiepartij. Vervolgens toonde uw echtgenote zich ook onaannemelijk vaag over de enige keer dat politiegeweld had geleid tot een hospitalisatie voor u. Zo verklaarde zij dat ze er weet van had dat u in 2008 ten gevolge van politiegeweld was gehospitaliseerd en geopereerd. Zij herinnerde zich echter niet hoe lang u toen in het ziekenhuis heeft verbleven. Zij herinnerde zich evenmin in welk ziekenhuis u toen gehospitaliseerd was (CGVS echtgenote, p.5-6). Dergelijke onwetendheid over toch een zwaarwichtige vervolgingsdaad ten nadele van haar echtgenoot is ongeloofwaardig.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde asielproblemen werd gevonden in de vaststelling dat u geen enkele poging heeft ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de ernst en de verdere ontwikkeling van uw vervolgingsproblemen. U verklaarde er 100% zeker van te zijn dat u momenteel in opsporing bent voor het afrukken van een epaulet van een politieagent op 20 januari 2011, iets waaraan luidens uw verklaringen zwaar getild wordt door de Azerbeidjaanse autoriteiten (CGVS, p.13). U heeft echter geen enkele concrete indicatie van zulke strafrechtelijke vervolging door de Azerbeidjaanse autoriteiten. U heeft ook geen enkele poging ondernomen om aangaande deze vervolging meer informatie te bekomen. U maakt ook niet aannemelijk waarom u dit vooralsnog niet heeft gedaan. U verklaarde dat u sedert uw vlucht met niemand in Azerbeidzjan contact heeft gezocht omdat u al uw telefoonnummers in Azerbeidzjan heeft achtergelaten en dat u momenteel ook geen internet heeft, om bijgevolg zulke telefoonnummers op te zoeken (CGVS, p. 13). Dergelijk beletsel kan echter bezwaarlijk onoverkomelijk worden genoemd. U heeft er ook geen idee van of er intussen convocaties of enige gerechtelijke briefwisseling zou zijn bezorgd op uw thuisadres in Azerbeidzjan. Bovenstaande vaststellingen bevestigen dan ook dat er in uw hoofde geen geloofwaardige, ernstige vervolgingsvrees kan worden vastgesteld.

Als bijkomende blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid in uw hoofde zij erop gewezen dat de verklaringen die u heeft afgelegd aangaande uw vluchtroute van Azerbeidzjan naar België ongeloofwaardig zijn. In concreto verklaarde u dat u per trein van Bakoe naar Kiev, Oekraïne bent gereisd, en dat u vervolgens met een minibus met sterk getinte ruiten bent verdergereisd naar België. Wat betreft de reis per minibus blijkt dat u geen enkele informatie kon geven. U was niet in staat om ook maar één land op te noemen dat u zou zijn doorgereisd. U wist ook niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U kon zich ook geen enkele naam van een lokaliteit die u zou zijn gepasseerd, herinneren (CGVS, p. 5-6). Dat u helemaal geen informatie kan geven over uw reisweg van Kiev naar België, is op zich reeds ongeloofwaardig. Verder gaf u aan dat er valse reisdocumenten voor uw echtgenote en u waren aangemaakt, maar dat u deze documenten nooit heeft gezien. Aangaande deze documenten wist u niets: u wist enkel dat de paspoorten een groene kleur hadden; Van welk land deze paspoorten waren wist u niet. Onder welke naam u volgens deze paspoorten zou reizen wist u evenmin (CGVS, p. 5). Aangaande eventuele persoonlijke identiteitscontroles aan een landsgrens had u ook geen afspraken gemaakt met de chauffeur in geval van een persoonlijk vraaggesprek met een grenscontrolebeambte. Ook deze voorstelling van zaken is ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

De vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie is zwaarwichtig. Hierdoor ontstaat immers het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (identiteitskaarten, rijbewijs, huwelijksakte, lidkaart Musavat) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De identiteitskaarten van uw echtgenote en u, uw rijbewijs, en uw beider huwelijksakte bevestigen persoonlijke gegevens aangaande uw echtgenote en u maar bieden geen informatie aangaande de verklaarde asielproblemen noch vermogen zij een verklaring of weerlegging te bieden voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheden. Uw lidkaart van Musavat vermag bovenstaande ongeloofwaardigheden evenmin te verklaren. Daarbij blijkt, zoals hierboven werd aangegeven, dat het loutere lidmaatschap van deze partij op zich geen dusdanig veiligheidsrisico zou betekenen dat louter op deze basis een gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde zou dienen te worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Azerbeidjaans staatsburger, van Azerische etnische origine, afkomstig uit Bakoe, Azerbeidzjan.

U verklaarde dat u asiel vraagt omwille van de politieke problemen van uw man, B.(...) N.(...) (O.V. 6.768.908). U weet dat hij deelnam aan manifestaties en dat hij hierdoor vaak afwezig was. Meer informatie kreeg u hierover niet van uw man. Intussen gebeurde het vaak dat de politie bij u thuis kwam vragen naar uw man. Daarbij werd ook u beledigd. Op 20 januari 2011 verliet uw man uw woning om deel te nemen aan een herdenkingsmanifestatie. Later die dag belde hij u op om te zeggen dat hij niet naar huis zou komen. Later die avond viel de politie bij u binnen. Ze vroegen waar uw man was. Ze doorzochten uw huis zonder enig bevelschrift tot huiszoeking te tonen. U zelf werd hierbij ernstig geslagen. Uw man ried u hierna aan om niet langer thuis te blijven maar in te trekken bij uw vader. De door u geleden mishandeling was dermate ernstig dat u niet langer in staat was om te lopen. U werd door uw vader thuis opgehaald en verbleef voortaan bij uw vader. Enkele dagen later kwam uw man naar jullie toe en gaf aan dat het beter was dat jullie het land zouden verlaten. Uw vader hielp met de voorbereiding van de vlucht. Op 1 februari 2011 ontvluchtte u samen met uw echtgenoot de Republiek Azerbeidzjan. Op 16 februari 2011 kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: het rijbewijs van uw man, de identiteitskaarten van uw echtgenoot en u, een huwelijksakte en een lidkaart van uw man van de politieke partij Musavat.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, B.(...) N.(...) (O.V. 6.768.908). In het kader van het door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielverklaringen. Deze inschatting is ten dele gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de uwe. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoekers overlopen de elementen van de vluchtelingendefinitie en stellen dat deze op hen van toepassing zijn. Ze bevinden zich buiten hun land van herkomst en koesteren volgens hen een gegronde vrees voor vervolging. Met betrekking tot het politiek profiel van eerste verzoeker werd vastgesteld dat er sedert 2005 nooit een parlementslid van Musavat had gezeteld in het Azerbeidzjaanse parlement, terwijl uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat zij bij de verkiezingen van 2005 5 zetels hadden. Verzoekers stellen dat eerste verzoeker dit wist, maar dat er een miscommunicatie ontstaan is, omdat eerste verzoeker dacht dat de vraag betrekking had op de laatste parlementsverkiezingen van 2010 waar de partij Musavat geen zetels won en hij de vraag in die zin heeft beantwoord. Hierbij wensen verzoekers op te merken dat de tolk niet altijd perfect Azerisch sprak waardoor een verkeerde interpretatie hoogstwaarschijnlijk ook daarmee te maken heeft. De verwerende partij oordeelt volgens verzoekers ten onrechte dat eerste verzoeker lid is van Musavat zonder speciaal profiel of functie binnen de partij zodat zijn relaas ongeloofwaardig wordt omdat gewone leden van een oppositiepartij doorgaans niet vervolgd worden. Volgens verzoekers strookt deze informatie niet met de werkelijkheid omdat eerste verzoeker wel degelijk een actief lid was in het district Surakham en meermaals heeft deelgenomen aan

manifestaties en bijeenkomsten, wat overigens blijkt uit zijn verklaringen, waarvan door verzoekers verschillende uittreksels worden weergegeven. Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker niet in het bestuur of de organisatie van de partij zat, maar dat dit voor de Azerbeidzjaanse autoriteiten weinig uitmaakt. Het loutere vermoeden van deelname aan de oppositie is voor de autoriteiten al voldoende reden om iemand te vervolgen, te arresteren en geweld te gebruiken, zo stellen verzoekers. Daarbij verwijzen ze naar een aantal paragrafen over de veiligheidssituatie in Azerbeidzjan uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Omtrent de tegenstrijdigheid die door de verwerende partij werd opgemerkt over het aantal invallen door de politie in de woning van verzoekers stelt tweede verzoekster dat zij een grote onduidelijkheid heeft gecreëerd, maar dat zij wenst te benadrukken dat de feiten zich hebben afgespeeld zoals eerste verzoeker heeft verklaard. Verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheid logisch verklaard kan worden door de stress waaraan zij was blootgesteld op de dag van het gehoor. Verzoekers verwijzen naar enkele passages uit het gehoor van tweede verzoekster, waaruit haar stress blijkt en zij benadrukken dat deze stressfactor niet mag vergeten worden. Omwille van spanningen komt het voor dat asielzoekers de feiten verkeerd voorstellen. Het feit dat het hier gaat om een ingrijpende gebeurtenis, doet daaraan volgens verzoekers geen afbreuk.

Aangaande de kennis van tweede verzoekster over de politieke activiteiten van haar echtgenoot stellen verzoekers dat zij geen informatie kan geven over de politieke activiteiten van haar echtgenoot voor hun huwelijk in 2004. Na hun huwelijk is eerste verzoeker in 2005 actief lid geworden van de politieke oppositiepartij Musavat. Ten tijde van dit actieve lidmaatschap van eerste verzoeker is de politie erg vaak langsgeweest zodat tweede verzoekster het aantal keren gewoonweg niet meer kan bijhouden. Verzoekers wijzen erop dat tweede verzoekster ook wist dat de politie niet enkel bij hen thuis kwam, maar ook bij de burens. Daarnaast opperen verzoekers dat eerste verzoeker tweede verzoekster zo weinig mogelijk wou verontrusten en haar daarom zelden op de hoogte bracht. Aangezien ze zelf niet politiek actief was, is het volgens verzoekers geheel normaal dat zij niet meer informatie kon geven over de politieke activiteiten van haar echtgenoot.

Betreffende de vaagheid van de verklaringen van tweede verzoekster over de hospitalisatie van haar echtgenoot naar aanleiding van het politiegeweld stellen verzoekers dat zij haar echtgenoot niet is gaan opzoeken in het ziekenhuis omdat dit veel te gevaarlijk is. Verzoekers opperen dat zij bang waren dat eerste verzoeker nog meer problemen zou krijgen en de bewaking door de politiediensten zou verscherpt worden. Bovendien wijzen verzoekers erop dat deze feiten reeds dateren van 2008 en het gehoor plaatsvond in november 2011, drie jaar later, na een periode waarin verzoekers heel wat meegemaakt hebben en waarbij tweede verzoekster gebukt gaat onder stress waardoor zij zich de feiten niet meer precies kan herinneren. Verzoekers halen hierbij enkele passages aan uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat tweede verzoekster heel wat vergeten was.

Een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid werd volgens verzoekers gevonden in de vaststelling dat zij niet geïnformeerd hebben naar de ontwikkeling van hun vervolgingsproblemen. Verzoekers wijzen erop dat zij sinds kort het contact met de ouders van eerste verzoeker hersteld hebben en door hen op de hoogte zijn gebracht van het feit dat zij nog steeds vervolgd worden en de Azerbeidzjaanse politie de ouders van eerste verzoeker vraagt waar deze laatste zich bevindt. De ouders van eerste verzoeker hadden, zo stellen verzoekers, geen weet van officiële documenten die waren toegekomen. Verzoekers beweren dat zij niet verder durven zoeken en meer vragen te stellen omdat de ouders van eerste verzoeker nu reeds veel angst hebben en zij voor de ouders geen problemen willen veroorzaken.

Wat hun reisweg betreft, volharden verzoekers in hun verklaringen en merken zij op dat zij werden onderdrukt door de smokkelaar die voor hen alles heeft geregeld.

Verder herhalen verzoekers dat zij omwille van de politieke activiteiten van eerste verzoeker hun land hebben moeten verlaten en de bescherming van de autoriteiten van hun land niet kunnen inroepen omdat de bedreigingen afkomstig zijn van de Azerbeidzjaanse overheid zelf, waardoor ze geen andere mogelijkheid hadden.

2.2. In de bestreden beslissing die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoeker. In beide beslissingen wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Hierbij wordt in de eerste plaats gewezen op de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden politiek profiel van eerste verzoeker waardoor hij hoogstens als gewoon lid van een oppositiepartij kan worden aanzien die blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal doorgaans niet worden vervolgd. Verder wordt in de beslissing aangestipt dat een zwaarwichtige tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen de verklaringen van eerste verzoeker en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de inval door de politie in zijn woning op 20 januari 2011. De commissaris-generaal stelde vast dat zowel over het aantal keren dat de politie was binnengevallen als over het moment waarop tweede verzoekster naar haar vader vertrok, tegenstrijdige verklaringen

werden afgelegd. Er wordt door de commissaris-generaal ook gewezen op de verregaande onwetendheid van tweede verzoekster over de problemen van haar echtgenoot. Zij bleek niet alleen onwetend over de vervolgingsproblemen, maar kon evenmin specificeren hoe vaak eerste verzoeker afwezig was noch hoe vaak de politie was langsgeweest. Tevens bleek tweede verzoekster zich niet te herinneren hoe lang eerste verzoeker was gehospitaliseerd nadat hij in 2008 slachtoffer was geworden van politiegeweld. Tevens wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat eerste verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over de ontwikkelingen van zijn problemen. Zo stelde eerste verzoeker er 100 % zeker van te zijn dat hij vervolgd wordt wegens het afrukken van een epaulet, maar beschikt hij over geen enkele concrete indicatie van strafrechtelijke vervolging en heeft hij met niemand in Azerbeidzjan contact omdat hij alle telefoonnummers heeft achtergelaten en momenteel geen internet heeft. In de beslissing wordt ook gewezen op de onwetendheid van verzoeker over de landen of plaatsen die hij bij zijn inreis in Europa zou zijn gepasseerd en over de valse reisdocumenten die werden gebruikt en die verzoeker nooit zou hebben gezien. Bijgevolg wordt de clandestiene inreis van verzoekers door de commissaris-generaal ongeloofwaardig geacht. Op grond van het geheel van de vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat er geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld. De documenten die verzoekers hebben neergelegd, kunnen, zo meent de commissaris-generaal, de beslissing niet ombuigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Eerste verzoeker doet zijn onjuiste verklaring met betrekking tot de zetels die de partij waarvan hij lid was, hadden gewonnen, af als een miscommunicatie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat eerste verzoeker aangaf dat hij de tolk goed begreep. Bovendien werd hij aangemaand om onmiddellijk aan te geven als hij iets niet begreep of problemen had om een vraag te beantwoorden (stuk 7a, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 16 november 2011, p. 3). Aan eerste verzoeker werd in de loop van het gehoor volgende duidelijke vraag voorgelegd: *“Hebben leden v Musavat gezeteld in parlement sinds de verkiezingen van 2005 ?”* (*Ibid.*, p. 11). Er kan bezwaarlijk worden ingezien hoe verzoeker begrepen zou kunnen hebben dat hiermee de parlementsverkiezingen van 2010 bedoeld zouden worden. Uit zijn antwoord op deze vraag *“Nee, Allah moet bereiken dat dit ooit moge gebeuren”* (*Ibid.*) blijkt trouwens duidelijk dat verzoeker er helemaal niet van op de hoogte is dat de partij waarvan hij lid is ooit vertegenwoordigers in het parlement heeft gehad. Het *a posteriori* aanvoeren van een misverstand en van de blote bewering dat de tolk niet altijd perfect Azeri sprak, volstaat niet om zijn gebrekkige antwoord te vergoelijken. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat eerste verzoeker bij aanvang werd gevraagd of hij de tolk goed begreep en dat hem op het hart werd gedrukt eventuele problemen onmiddellijk te melden (*Ibid.*, p. 1). Gelet op de gebrekkige kennis van eerste verzoeker van de resultaten van zijn partij naar aanleiding van de verkiezingen van 2005, kan niet worden aanvaard dat hij een prominente en actieve rol had binnen de partij, zoals verzoekers willen doen geloven. Ter bevestiging van zijn profiel merkt de Raad op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij een gewoon lid is en geen hoge of speciale functie had binnen de partij (stuk 14, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 1 april 2011, p. 3). Ter terechtzitting is het discours van verzoeker over de Musavat-partij weinig overtuigend omdat hij geen ideologische strekking vermeldt en geen concrete punten van kritiek op het actuele Azerbeidzjaanse overheidsbeleid kan aanreiken. Hij beperkt zich tot gemeenplaatsen over het respect

voor mensenrechten en de vrijheid van meningsuiting. Waar verzoekers stellen dat loutere deelname aan de oppositie voor de Azerbeidzjaanse overheid al voldoende is om iemand te vervolgen, gaan zij uit van een selectieve lezing van de het Algemeen Ambtsbericht waarvan verzoekers slechts enkele bladzijden als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen (Verzoekschrift, bijlage 4, Algemeen Ambtsbericht Azerbeidzjan, 23 mei 2012). Verderop in dit Algemeen Ambtsbericht staat immers dat het louter lid zijn van een oppositiepartij doorgaans geen problemen oplevert met de autoriteiten (Algemeen Ambtsbericht Azerbeidzjan, 23 mei 2012, p. 56). Uit de door eerste verzoeker neergelegde lidkaart (stuk 17, Documenten) blijkt trouwens enkel zijn lidmaatschap, zoals hij zelf verklaart (stuk 7a, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 16 november 2011, p. 4) en wat door de commissaris-generaal niet wordt betwist.

2.5. Van bepalende ervaringen in iemands leven dient te worden aangenomen dat ze dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoekers geven in het verzoekschrift toe dat mevrouw aan de basis ligt van de tegenstrijdigheid en dat de verklaringen van eerste verzoeker wel correct zijn. Het achteraf bevestigen van één versie volstaat uiteraard niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers trachten de tegenstrijdigheid verder te verklaren door te verwijzen naar de stress waaraan tweede verzoekster onderhevig was. Het argument dat zij zenuwachtig was toen zij werd verhoord, doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit de passage uit het gehoorverslag die door verzoekers wordt geciteerd, kan trouwens geenszins worden afgeleid dat verzoekster ten tijde van het gehoor aan spanningen onderhevig was, maar enkel dat zij op het ogenblik van de vervolgingsfeiten *“in een slechte toestand”* was. Bovendien blijkt uit de woordenwisseling tussen verzoekster en de vertaler, die eveneens in het gehoorverslag is opgenomen, dat zij achteraf tracht af te toetsen of haar man werkelijk had verklaard wat haar werd voorgelegd of dat dit een strikvraag betrof, wat de tegenstrijdigheid extra in de verf zet (stuk 7b, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 16 november 2011, p. 7). De commissaris-generaal kon in elk geval rechtsgeldig uit deze manifeste tegenstrijdigheid de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden huiszoeking(en) afleiden.

2.6. De Raad merkt verder op dat van tweede verzoekster nooit werd verlangd dat zij informatie zou aanleveren over de politieke activiteiten van haar echtgenoot voor hun huwelijk in 2004 of daarna zodat het betoog dienaangaande van verzoekers niet dienstig is. Het is echter uiterst bevreemdend dat tweede verzoekster er blijkens het gehoorverslag niet in slaagt om zelfs bij benadering weer te geven hoe vaak haar echtgenoot telkens voor 10 à 15 dagen afwezig was en er *“absoluut geen idee”* van heeft hoe vaak de politie bij hen was langsgeweest (stuk 7b, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 16 november 2011, p. 4; p. 6). De stelling uit hun verzoekschrift dat de politie zo vaak is langsgeweest dat zij het aantal keren niet meer kan bijhouden, ontnemt haar de mogelijkheid niet om hiervan een ruwe schatting te maken, maar zij blijkt daartoe niet in staat. Ook de stilzwijgendheid van eerste verzoeker kan niet als verschoning voor haar opvallende onwetendheid worden aanzien, omdat het wegblijven van haar echtgenoot en de huisbezoeken van de politie zaken zijn die zij persoonlijk heeft beleefd.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster zich niet exact herinnert wanneer haar echtgenoot als gevolg van politiegeweld werd gehospitaliseerd of hoe lang hij in het ziekenhuis lag (stuk 7b, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 16 november 2011, p. 5). Tweede verzoekster situeert deze hospitalisatie in 2008, maar kan de maand niet vernoemen. Het feit dat zij haar echtgenoot niet is gaan bezoeken, de stress en het tijdsverloop kunnen niet als rechtvaardiging worden aanvaard voor de vaagheid van haar verklaringen. Een hospitalisatie waarbij iemand als gevolg van politiegeweld dient te worden geopereerd, is een dermate ingrijpende gebeurtenis, dat bezwaarlijk aannemelijk kan worden geacht dat verzoekster er vier jaar later bijna niets meer van zou kunnen navertellen waardoor haar onwetendheid de geloofwaardigheid van deze hospitalisatie op de helling zet.

2.8. Van asielzoekers kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zich op zijn minst informeren over de stand van zaken en geregeld pogingen ondernemen om zich te informeren over de evolutie van hun persoonlijke problemen. Naar aanleiding van de vaststelling uit de bestreden beslissing dat verzoekers geen contact hadden opgenomen met hun familieleden om zich te informeren over de huidige stand van de strafzaak die tegen eerste verzoeker zou zijn opgestart, beweren verzoekers thans plots dat zij sedert kort opnieuw contact hebben met de ouders van eerste verzoeker. Deze laatsten zouden hen ervan op de hoogte hebben gebracht dat ze nog steeds worden vervolgd en dat er geen officiële documenten waren toegekomen. De blote beweringen van verzoekers volstaan echter niet om aannemelijk te maken dat zij meer dan een jaar na hun binnenkomst op Belgisch grondgebied nu wél zouden hebben geïnformeerd naar de actuele stand van zaken. Verzoekers leggen geen enkel bewijs

neer van contacten via elektronische of klassieke post of van eventuele telefoongesprekken met contactpersonen in hun land van herkomst, waardoor hun beweringen op dit punt niet overtuigend zijn.

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekers volharden in hun verklaringen waarbij zij totaal niet kunnen zeggen welke landen of steden zij op hun reis van Oekraïne naar België zijn gepasseerd (stuk 7a, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 16 november 2011, p. 5), wat, gelet op de strenge controles aan de buitengrenzen van het Schengengebied volstrekt onaannemelijk is.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel document neerleggen dat als een begin van bewijs van de vervolgingsfeiten kan worden aanzien (stuk 17, Documenten). Bovendien zijn hun verklaringen dermate vaag en tegenstrijdig dat de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk kunnen worden geacht. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende evenmin kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN